

tydeligste Beviis for, at det lader sig gjøre, at udrydde hvilken som helst Plante af en Græsplet. Staaer den Sandhed nu urokkeligt fast, at en Eng uden Ukrud er den fuldkomneste, saa er Maalet nu sat; det staaer til den kloge Landmand at gribe det rette Middel, og han maa søge at komme Maalet saa nær mueligt, hvis det ei ganske kan naaes. — Jeg vil ikke nægte, at de her foreslaaede Midler alle ere kostbare og omstændelige, men som det synes gives der intet lettere til at naae Maalet. Betaler Udgiften sig ikke i det første eller andet Aar, saa stæer det dog senere. Thi vinder man paa en Morgen Land kun aarligt 1 Centner Hø meer, saa giver det i 10 Aar 10 Centner og saaledes fremdeles.

Sage vi Hensyn hertil, saa maa Engukrudets Udryddelse ansees som en sand Forbedring. Naar vi tale om Engkultur, saa maae vi aldrig glemme Bortfjernelsen af Ukrudet, da ellers alle andre Forbedringsmidler ikke ville have den fulde Virksomhed. Gjødning forsøger Hømasse, men denne taber i Værd, naar Ukrudet bliver staaende.

Ukruds Udelæggelse med Veen. *)

Ukrudet formindsker de ædle Planters Afgrøde i meer end een Henseende; det berøver Jorden den

*) Af Samme.

Gjødning, som skulde komme Sæden tilgode; det forkuer denne ogsaa derved, at dets Rodder udbrede sig i Jorden og Grenene over Jorden; Grund nok til at Landmanden bestandig forfølger det. Gartneren søger at udrydde det ved Eugning, hvilket Landmanden kun gjør i enkelte Tilfælde, som ved Hør, Hirse og Linser. Ved smaae Udsædbrug var det vist ligesaa gjørligt som nyttigt at luge Kornet, hvilket ogsaa skeer i Belgien og tildeels i England. Man har der bragt det saa vidt i at ødelægge Ukrudet, at det ikke koster synderlig Noie at rense en Ager, da der kun ere saa Planter at oprykke. Efterat Dyrkningen af Værter, som hyppes, Aar for Aar er tiltagen, har Ukrudet lidt meget Afbræk, som er naturligt, og alt forlængst bemærket.

Man har desuden udtænkt Midler til at ødelægge Ukrudet paa en nemmere Maade, f. Ex. at optrække Agerkaalen ved en egen Maskine, som Veier leverede, og som er opbevaret i min tekniske Samling — Hr. Kammerraad Zimmermann gjør i Maiheftet af det schlesiske Maanedsskrift opmærksom paa en lidet bekjendt Maade at ødelægge Ukrud ved Leen og Segelen.

Leen kan vel kun da bruges, naar Ukrudet og Kornarten passer dertil. De gjøre en ulige Modstand, som noie maa tages i Betragtning. Man maa da ikke give Leen større Hurtighed, end der netop udfordres til at afhugge Ukrudet, og man maa foretage Afhugningen førend Kornet begynder at

skyde Straa. Naar Hvede og Havre er i denne Tilstand — thi Bygget spirer frem med et stærkere Skud — saa er Ukrudet, især Blaa Korn, Ugerkaal, Ugersenep, og endogsaa Morgenfruen, betydelig slettere end de høielige Blade paa Kornet. Fører man nu en ikke for skarp Løe, med Spidsen høit og den bagerste Deel lavt, hen over Kornet, saa vil man blot affkjære Ukrudet og lade Kornet uskadt; det første yder ifølge sin Natur Modstand, og det sidste giver efter ifølge sin Bøielighed. Efter nogle, men langsomt gjorte Hug, vil man snart lære at bruge den passende Kraft og Hurtighed; om man har opnaaet det rette Punkt heri kjendes paa om man faaer alt Ukrudet afhugget uden at skade Kornet.

Til Bekræftelse bemærkes det, at over 10 Td. Land iaar derved er bleven befriet for en utallig Mængde Blaa Korn, og at et paa Ugerkaal i Havre anstillet Forsøg ligeledes har givet et godt Resultat.

Med Afmeielsen af Ugerkaal i Byg vilde det ei lykkes, fordi begges Modstand var ligesfor og derfor begge deelte lige Skjæbne.

De i Ugeren tilbageblevne Stubbe af Ukrudet skyde vel paa ny nogle Skud, men da Kornet snart voxer over dem og berøver dem Luften, saa kunne de ikke tilføie dette nogen videre Skade, tvertimod kunde de endog have den gode Følge at forhindre Kornet fra at gaae i Løe ved at yde det et Støtrepunkt.

Den ved en saadan Behandling avlede Hvede

er mere end 50 pr. Et. bedre baade i Straa og Kjerne, end den, som er overgroet af Ukrud, staaer tyndt og har smaae Ax. Saaledes viser det sig i Regelen, og den staaer sjeldent tilbage for den lugede.

Ved Forsøgene med Leens Brug imod Ukrud paatrængte sig den Bemærkning, at Leen ikke maa være for skarp og Kornet ikke for vaadt, da i begaa Tilfælde, som let begribes, Kornet ogsaa bliver angrebet. Den ved Bladene hængende Fugtighed formindsker deres Bøielighed, af hvilken jo alene Leens forskjellige Virksomhed afhænger.

Prof. Pohl tilføier: Denne Kenseemethode er meget sundrig og fortjener al Opmærksomhed. Sæt ogsaa, at Leen ikke naaer og ødelægger alt Ukrudet, saa er der dog allerede vundet meget, ja faare meget, naar en stor Deel bliver ødelagt, thi det er bekjendt, at Ukrudet bærer mange Frø, som for største Delen falde af paa Marken. Det er aabenbart, at een eneste Plante, der ved et Tilfælde er kommen paa en Ager, kan blive Moder til mange Tusinde, som i saa Aar udbrede sig over hele Ageren. At forekomme Ukrudet er den letteste Maade, hvorpaa Kornet befries derfra.

Saa ganske ny, som Hr. Zimmermann mener, er vel denne Brug af Leen ikke, hvilket imidlertid ikke i det ringeste formindsker hans Fortjeneste. At fremme en Sag staaer Anvendelsen nærmere, end at opdage den. Hvormeget Nyttigt bliver ikke op: